

Π **MÁME RADI BESTSELLERY**
MAXIM

A woman's profile is shown in silhouette, facing left. The interior of her head is filled with a vibrant tropical island scene. The landscape includes a lush green hillside with a small white building, a sandy beach, and clear turquoise water. Numerous birds are flying in the sky above the island. The woman is wearing a white top.

ÚTEK DO RAJA

Magdaléna
PIROŽEKOVÁ

III
MAXIM

MÁME RADI BESTSELLERY

ÚTEK
DO RAJA

Magdaléna
PIROŽEKOVÁ

Copyright © MAGDALÉNA PIROŽEKOVÁ
Cover Photo © Adobe Stock

ISBN: 978-80-89967-36-0

Magdaléna PIROŽEKOVÁ

ÚTEK DO RAJA

MÁME RADI BESTSELLERY

Chcem túto knihu venovať každému, kto dokáže snívať.

Venujem ju každému, kto verí v seba samého a váži si každý jeden moment, ktorý mu život dopraje.

A najmä ju venujem svojej rodine a mojim krásnym dcérkam Natálke a Amálke.

Prajem vám, slniečka moje, rovnako silné sesterské puto, aké majú hrdinky tohto príbehu. Lúbim vás.

Mojím snom bolo odjakživa navštíviť Dominikánsku republiku a najmä Ostrovy Spojeného kráľovstva. V tomto príbehu som sa aspoň na malú chvíľu preniesla na miesto, po ktorom mi srdiečko piští.

Preto vám prajem príjemné čítanie a vitajte v svete mojej fantázie. Verím, že sa vám u mňa bude páčiť.

Prológ

Prvé slnečné lúče vychádzali na obzor s prísľubom nového dňa a hladina mora sa po búrlivej noci vracala do normálu. Posledné väčšie vlny s odlivom zanechávali na pláži to, čo by nik nečakal. Mladý rybár sa, tak ako každé ráno, prechádzal po pobreží a kontroloval škody, ktoré mohla nočná búrka napáchať. Pobrežie ich ostrova už dlho nezasiahla taká prietrž. Okrem pár stromov vytrhnutých aj s koreňmi nevidel nič výnimočné. Nečakal však, že to, čo more vypustilo zo svojich osídiel, bude mať na jeho doterajší život taký veľký vplyv. Ani to, že mu ho prevráti naruby. Niekoľko metrov pred sebou, pod úlomkami lode, uvidel nehybné telo. Teda aspoň si myslel, že je to telo. Alebo...

Najprv sa preľakol a poobzeral sa okolo seba. Hľadal niekoho, kto by mu mohol pomôcť. Nemal odvahu preskúmať to sám. No navôkol nebol nik okrem jeho mamy, ktorá pri ich malej rybárskej lodke kontrolovala škody na sieťach. Zhlboka sa nadýchol a pomaly sa približoval k svojmu objavu. Keď už bol celkom blízko, zohol sa a odstránil zvyšky trosiek, morské riasy a iný neporiadok. Prekvapene zhíkol. Bol to muž. No jeho prekvapenie sa znásobilo, keď neznámy zvrátil tvár. Ešte žije! Konal okamžite, nemal prečo čakať. Neznámy ešte javil známky života a potreboval okamžitú pomoc. Zavolať na mamu. Kľakol si vedľa muža a skontroloval mu pulz. Bol slabý, ale bol tam. Teraz by sa mu zišiel kurz prvej pomoci, ktorý kvôli chorobe – ešte na škole – vynechal.

„Čo je, Andy?!“ volala naňho už z dialky mama a ponáhľala sa k nemu.

„Našiel som niekoho, ešte žije!“ odpovedal náhlivo. Uchopil muža za obe ruky a ťahal ho na suchý piesok, ďalej od vln. Bol ako ľad a pery mal úplne modré.

„Bože môj!“ zhĺkla a ponáhľala sa mu na pomoc. Spolu neznámeho vytiahli na breh, až hore na koniec pláže, kde už začínala rásť tráva.

„Musíš ísť po pomoc, mama. Ja tu s ním zostanem!“ prikázal a náhlivo muža vyzliekal z mokrých šiat. Telo mal doráňané a kde-tu mu ešte presakovala z rán krv.

„Ale, Andy...“ chcela niečo namietnuť. Nemohla tu svojho jediného syna nechať s neznámym mužom, ktorého vyplulo samo more. No včas sa spamätala. „Dobre. Zavolám chlapov z prístavu, oni nám pomôžu. Vezmeme ho k nám domov.“ Andy prikývol a vyzul neznámemu topánku. Mal iba jednu. Druhú si vzalo more ako daň za jeho život.

„Bolo to len o vlások.“

Počul kdesi navôkol neznámy hlas. Cítil sa slabý a bolo mu horúco. Priam horel a zároveň ho olizovali ľadové jazyky. Jeho telo sa triaslo horúčkou a on sa zo všetkých síl snažil precitnúť. Čo sa stalo a kde to je?

„Ešte nie je nič vyhraté. Musíme počkať, kým klesne horúčka.“

Ženský hlas. Prijemný a teplý ako prikrývky, ktoré ho zohrievali.

„Veď sú to už dva dni. Čo ak zomrie?“ Tento hlas bol mužský. Ba nie, ešte chlapčenský, ale určite sa už čoskoro stane mužom. Bol to pevný a rozhodný hlas. Trochu sa pomrivil, no následne svoj čin oľutoval. Zvraštil tvár od bolesti a z úst mu unikol tichý ston.

„Preberá sa!“ Andy vyskočil zo svojej stoličky a pribehol k svojej posteli, na ktorú zachráneného muža uložili. „Haló, chlape! Počuješ ma?“ prihovoril sa mu a veselo sa usmieval od ucha k uchu.

Bol šťastný ako blcha, že jeho hrdinský čin nevyšiel nazmar. Stroskotanec sa prebúdzal k životu a on sa konečne dozvie, ako sa dostal na ich malý ostrov.

„Andy, nechaj ho,“ snažila sa ho zastaviť mama, no aj jej padol veľký kameň zo srdca.

„No tak, viem, že ma počuješ. Pohol si sa,“ naliehal mladý rybár a bol by ho aj trochu štuchol, keby sa včas nespamätal.

Pomaly otvoril oči a snažil sa trochu zorientovať. Bol v akejsi chatrči, ba možno aj dome, čo zvnútra pôsobil ako chatrč. Všetko sa s ním točilo, tak opäť zatvoril oči a bolestne si vzdychol, keď ho zaštíпали plúca. „Cora..“ zašepkal a čakal, kedy mu jeho žena odpovie.

„Čo hovorí?“ opýtal sa mladý rybár svojej mamy.

„Buď chvíľku ticho, chlapče!“ zahriakla svojho syna a naklonila sa bližšie k mužovi na posteli. „Pane, volám sa Iza. Tuto môj syn vás pred dvoma dňami našiel na pláži. Teraz ste u nás doma. Viete nám povedať, kto ste a ako ste sa sem dostali?“

Muž sa sťažka nadýchol a striaslo ho od zimy. Celé telo mal ako v ohni, a pritom ho kváрила zimnica. Napriek tomu však ženu počul jasne. Stále však nedostal odpoveď na svoju otázku.

„Kde...“ vydýchol, „... kde je moja... moja žena?“

Musí ju nájsť. Potrebuje ho, tí chlapi ju... musí jej pomôcť... Mal slabý hlas. Preto sa k nemu Iza musela trochu nakloniť, aby lepšie počula. Keď však svoju otázku zopakoval, prekvapene sa pozrela na svojho syna. No ten len záporne pokrútil hlavou.

„Vaša žena?“ spýtala sa. Bála sa, že mu nerozumela. „Pane, boli ste sám. Nikoho iného sme nenašli.“

„Moja... žena...“ zopakoval. „Moja Cora.“

Mladý rybár smutne zvesil hlavu a vyšiel zo svojej izby. Rozumel stroko-
tancovi veľmi dobre. Bol si však na sto percent istý, že tam nik iný nebol. Len
on a trosky lode. Žiadna žena, len on.

I. KAPITOLA

O pár rokov neskôr...

Vlny hladili trup lode Santa Mariana ako ruky milenca. Ladne sa kĺzala na hladine, zanechávajúc za sebou bielu mozaiku malých vln, ktorá sa i tak čochvíľa vytratí. Daniel stála opretá o zábradlie a sledovala horizont. Všade navôkol sa rozprestieralo len číre chladné more. Až niekde v diaľke pred sebou videla nepatrné obrysy malého ostrova, ktorý sa už naveky stane jej domovom a domovom jej sestry Rosemary. Modlila sa, aby raz svoje rozhodnutie veľmi trpkou neľutovala.

Asi zošalela. Obe milovali more, slnko a ticho. Možno aj to bol jeden z hlavných dôvodov, prečo sa rozhodli vymeniť chladný, hlučný a preľudnený New York za tento raj na zemi. Aspoň tak o ňom písal vnuk pána Daltona, od ktorého kúpili dom. Predtým nebývali priamo vo veľkomeste, ale dosť blízko na to, aby sa smog z neutíchajúcej premávky dostal až k nim. V New Yorku ich rodina kedysi vlastnila veľkú autodielnu a obchod so súčiastkami. Teraz je to už minulosť. Najprv sa jej zdal útek z veľkomesta ako najlepšie riešenie, no teraz, viac ako inokedy, pochybovala o tom, či to bolo naozaj to najlepšie riešenie. Pripadalo jej to hrozne zbabelé a alibistické. Problémy sa majú riešiť, a to rozhodne nie tak, že pred nimi utečiete tak ďaleko, ako sa len dá.

Po nekonečných rozhovoroch so sestrou, ktoré viedli v priebehu posledných mesiacov takmer každý deň, sa vzdala myšlienky, že sa to niekedy zlepší. Preboha, mala dvadsaťsedem, nemôže donekonečna čakať, že sa všetko vyrieši samo. Už ju nebavilo len plakať, prosiť či vyhrážať sa. Roky, mesiace a dni nikdy neutíchajúceho strachu. Nie!

Rozhodnutie, ktoré so sestrou spravili, sa už nedá zvrátiť. Teraz nemôže cúvnuť, aj keby chcela. Vytiahla pomyselnú poisťku z granátu a hodila ju do

dialky, teraz sa po ňu už nemôže vrátiť. Odpočet ich nového života práve začal. Tik-tak... Zhlboka sa nadýchla sviežeho morského vzduchu a hneď nato sa zasmiala. Kriste pane! Čo ich to len napadlo! Zbaliť sa a kúpiť dom niekde na ostrove medzi Dominikánskou republikou a ostrovmi Spojeného kráľovstva. Šialené, ale aj vzrušujúce. Nový domov, nový začiatok a nové dobrodružstvá. V New Yorku nechala tú poslušnú, vždy vhodne a decentne upravenú a tajne veselú pani učiteľku. Teraz stála na palube lode Santa Mariana len v šortkách, obtiahnutom tričku a teniskách. S rozstrapatenými vlasmi a tlčúcim srdcom čakala, kedy konečne dorazia do cieľa. South Caicos. Už len ten názov bol sám osebe záhadou.

„Vidíš tú nádheru, Dany?“

Len pár ľudí ju tak volalo a jednou bola aj jej sestra. Otec si vždy prial chlapca, no prišla ona. Robil všetko preto, aby ju naučil o autách čo najviac. Ako ich opraviť, ako s nimi narábať, proste všetko. Túžil po nástupcovi. No i tak ju nakoniec poslali do drahých škôl a z nej sa, na ich veľkú radosť, stala učiteľka.

„Uhm, je to krásne,“ usmiala sa na Rose a zavrtela hlavou, aby jej vlasy, ktoré jej teraz viali okolo tváre, nepadali do očí.

„Hodila som reč s kapitánom, o hodinu sme na mieste.“ Rose je od nej o dva roky staršia, no niekedy to vyzeralo skôr naopak. Hustá ryšavá hriva jej poletovala okolo tváre a ona sa ju snažila skrotiť gumičkou. Po pár neúspešných pokusoch sa jej to podarilo a s uvoľneným povzdychom sa oprela o zábradlie vedľa svojej sestry. „Som taká vzrušená. Myslíš, že sme spravili dobre?“

„Bol to predsa tvoj nápad,“ vyčítala jej prekvapená Daniel a trochu sa na svoju sestru zamračila.

V skutočnosti s nápadom na sťahovanie prišla naozaj Rose, pretože to videla ako jediné rozumné východisko, jedinu bezpečnú voľbu.

„Ja viem. Prepáč.“ Opäť si vzdychla. „Rozhodne je to to najlepšie, čo sme mohli urobiť. Neznamená to, že sa už do USA nevrátíme, ale aspoň skúsime niekde ďaleko začať odznova. Doma nám toho toľko unikalo.“ Ukázala rukou na šire more. „Naši rodičia, ak by ešte žili, tak by boli určite za. Len si spomeň, prečo ťa adoptovali. Pre lepší život. Dali ti šancu – vlastne nám obom –, tak to využime.“

Pamätala si to. Ten deň, kedy ju priviedli do čakárne, kde sa mala stretnúť so svojimi novými rodičmi. Mala len deväť a od strachu sa celá triasla. Bála sa. Deti v domove jej narozprávali všelijaké historky o tom, čo s ňou môžu noví rodičia urobiť a že ak nebude poslušná, tak ju vrátia. Ako tovar v záručnej lehote. Pripadala si maličká, keď do miestnosti vošla s vychovávateľkou a tá jej predstavila nových ľudí v jej živote. Vysoký pár sa na ňu usmieval, a hoci sa na

chvíľu zatvárali prekvapene, boli k nej milí a nežní. Až neskôr sa dozvedela, že si chceli adoptovať chlapca, a v jej spise nebola fotografia, tak si mysleli – na základe jej mena –, že je chlapec. Vraj si jej zložku ani poriadne neprečítali, tak veľmi túžili opäť sa stať rodičmi. Neustále jej opakovali a každý deň dokazovali, že to nebol omyl, že si vzali práve ju. Milovali ju rovnako ako Rose. Snažili sa jej dať všetko, čo potrebovala, aby ani raz nemala pocit, že k nim nepatrí. Pri tejto spomienke sa musela, aj cez slzy, ktoré sa jej tlačili do očí, usmiať. Darovali jej lásku, radosť a rodinu. Ani vo sne by si to nevedela lepšie vymyslieť. O svojich biologických rodičoch nevedela nič. Nechali ju pred bránou detského domova bez listu či vysvetlenia. Ale našla si nových rodičov. No teraz tu už neboli ani oni. Osud to zariadil inak.

„Poďme sa pobaliť. Po celej kajute sú rozhádzané veci a ani jedna z nich nie je v kufri.“ Rose so smiechom chytila svoju sestru za ruku a ťahala ju do podpalubia.

„Nepreháňaj zasa, nie sú to len moje veci,“ bránila sa so smiechom Daniel a poslušne cupkala za Rose.

„To určite. Povedala by som, že väčšia časť áno.“

***

„Pochopila si to správne?“ Obe svorne stáli na prístavnom móle a obzerali sa dookola, či nezbadajú nejakého pána Daltona. No okrem niekoľkých rybárov a asi dvoch tuctov námorníkov tam boli iba dva stánky s čerstvými rybami. „Nie je tu nik, čo by vyzeral, že na nás čaká.“

„Možno si len pomýlil hodinu a už je na ceste. Buď trpezlivá.“ Rose vyzerala byť hrozne nervózna a teraz si už aj hrýzla spodnú peru. Nerozumela tomu. Ako to, že tu nik nie je. Jasne sa predsa dohodli, že ich bude čakať na prístavnom móle. Ak sa to tak dá nazvať, lebo je dosť malé.

„No samozrejme, možno trčí niekde v dopravnej zápche,“ vyhlásila Daniel ironicky, vzala svoje kufre do rúk a vykročila vpred.

„Počkaj!“ zavolala a ponáhľala sa aj s batožinou za ňou. „Kam chceš ísť, veď to tu ani nepoznáme. A okrem toho, čo ak sem príde a my tu nebudeme? Najlepšie by bolo, keby sme ho tu počkali.“

„Naozaj si taká naivná?! Pochybujem, že sem loď z pevniny chodí každú hodinu, takže musel vedieť, že prídeme teraz. Ak máš naňho číslo, tak mu zavolaj, ja sa idem opýtať na cestu niekoho z miestnych.“

„Preboha, a koho?!“ zvolala Rose vystrašene. „Ešte raz opakujem, nikoho tu nepoznáme, nemôžeš len tak..“

„Tak sleduj!“ nepočúvala dohovárание. Bola hladná, unavená a bolo jej hrozne teplo. Muselo tu byť najmenej sto stupňov. Cítila sa ako kura na ražni. Okrem toho bola nahnevaná a aj vystrašená. Až teraz jej totiž v plnej miere došlo, do čoho sa to vlastne pustili. Možno budú nakoniec spať niekde na pláži pod stanom ako bezdomovci. Alebo sa budú musieť vrátiť späť... To nie, veď už nemajú kam. Prešli zelenou alejou lemovanou palmami a nízkymi krami až niekam, kde to vyzeralo ako mestečko. Zrejme centrum celého ostrova. Tvorili ho možno jedna, dve uličky s takmer rovnakými domami. Kamenné stavby v španielskom štýle s drevenými či škridlovými strechami. Všetko bolo také spustnuté, akoby sa zub času na tomto ostrove zastavil niekde v časoch korzárov a pirátov.

„Mám ho!“ víťazoslávne zvolala Rose a mávala jej pred nosom žltým papierikom. „Už len nájsť telefón.“

„Žiadny problém.“

Obe sa obzerali dookola, či niekde nenájdu ceduľku, ktorá ich k nemu dovedie. Nikde nič, len v strede zástavby budova s nápisom Hotel Cabaneros, kde pri vchode zbadali snúru od telefónu. Keď však k nemu pristúpili bližšie, zistili, že si už veru svoje odžil. Pokope ho držala zrejme len sila vôle ostrovanov.

„No teda. História ostrova...“ zanôtila Daniel, keď tú starožitnosť chytila do rúk.

„Daj to sem!“ Rose jej vytrhla telefón z ruky a s úľavou vyfúkavala číslo do číselníka.

„Teraz je to už jedno, pokojne sa tu môžeme opýtať aj na cestu. Toto nie je veľký ostrov. Zrejme sa tu všetci veľmi dobre poznajú. Nevrel ti náhodou pán Dalton, že ostrov kráča s dobou? Podľa mňa ten človek asi fičí na palmových listoch.“

„Ale prestaň, nechaj to na mňa. Poslušne sa usaď niekde do kúta a nechaj ma, nech nás z tejto šlamastiky dostanem.“

„Fajn.“ Rezignovane rozhodila rukami. Prisunula si svoje kufre k tým jej a pokojne si na ne sadla. Nechcela pútať viac pozornosti, než sa im doteraz podarilo. Odkedy vystúpili z lode, mala pocit, že ich pozorne sleduje každé jedno oko na ostrove. Niet sa čomu čudovať, na tomto ostrove, tak ako na okolitých, prevládala skôr iná farba pleti ako tá ich. Buď tu boli černosi, Španieli, alebo mulati. Samozrejme, že si ich obzerali. Akoby čakali, kedy ich môžu pripočítať k počtu obyvateľov. Dve čiarky a sme vaše. Usmiala sa v duchu.

„Máš drobné?“

Podala jej zopár mincí a nenápadne si prezerala okolie. Boli tu ešte len chvília, ale začínala prehodnocovať svoj prvotný šok zo zaostalosti ostrova. Možno sa jej tu aj začínalo páčiť. Vyzeralo to ako krásne letovisko s návratom do minulosti. Trochu chudobnejšie, ale krásne. Domáci sa zrejme snažili zachovať si pôvodnú kultúru a zbytočne nič nemodernizovať. Kde-tu medzi budovami a domami vytrčali palmy, a tým len dopĺňali karibský nádych, ktorý ostrov mal. Už jej tu chýbala len zvučka z filmu o pirátoch s Johny Deppom. No dobre, som predsa žena a som flexibilná. Ak privriem jedno oko, tak si tu zvyknem, pomyslela si.

„... ako to myslíte, že po nás neprídete?“ počula svoju sestru kričať do telefónu. „Mali sme sa predsa stretnúť v prístave. Ako sa tam, podľa vás, máme dostať?“ Rose bola červená ako paprika a z očí jej šľahali hromy, blesky. Ešte ju takú nevidela. Vyzeralo to tak, že čochvíľa telefón rozmláti o stenu. Potom prevrátila očami a trocha pokojnejšie odpovedala: „Zaplatili sme vám za to, že... ale podľa dohody ste... nie! Vy počúvajte mňa!“ skríkla a tresla pästou do steny. Jej preslávené sebaovládanie bolo preč.

Výborne, pomyslela si Daniel a oprela sa o značku hotela za svojím chrbtom. To ešte bude deň. Niekoľko domácich, ktorí prechádzali okolo, sa jej zdvorilo pozdravilo a pri každom hlasnejšom slove jej sestry prekvapene nadvihlo obočie. Daniel sa v duchu zasmiala. O tom, že sem zapadnú, sa im môže iba snívať, pretože dve šialené Američanky tu budú ako päť na oko.

„...dobre, tak sa tam nejako dopravíme. Budete na nás čakať? To by som prosila! Fajn!“ zavesila slúchadlo o niečo silnejšie, než bolo potrebné a zvalila sa na kufor vedľa svojej sestry.

„Milý človek. Podľa tónu tvojho hlasu tipujem, že ti vyznával lásku,“ neodpustila si ironickú poznámku a vstala, aby sa trochu ponatáhovala.

„Vtipné,“ zahundrala Rose a nervózne si šúchala tvár. „Máme sa do toho domu nejako dostať samy... bla-bla-bla... pretože on má ešte nejaké neodkladné záležitosti... bla-bla-bla... a preto nemohol prísť do prístavu...“

„...bla-bla-bla,“ dokončila za ňu Daniel, za čo si od svojej sestry zaslúžila vražedný pohľad.

„Prepáč, ale čo odo mňa čakáš?“ rozhodila Daniel nahnevane rukami. „Ostali sme trčať na cudzom ostrove, na tomto horúcom chodníku. Nevieme, kde budeme bývať, pretože majiteľ domu...“

„...vnuk majiteľa domu,“ poopravila ju Rose.

„Tak pardon... vnuk majiteľa domu, za ktorý sme zaplatili nemalú sumu, sa na nás vykašľal. Neostáva nám teda nič iné, len sa naozaj opýtať na cestu, alebo môžeme ísť rovno za nosom, a to stredom džungle...“ ukázala na miesto, kde

sa končilo mesto a začínala hustá zeleň „...tam, kde nás srdce potiahne. Možno tam dorazíme ešte tento mesiac.“

„Tak prepáč, že to nejde podľa plánu.“

Dve zúfalé biele Američanky na cudzom ostrove. To znie ako začiatok dobrej knihy, vzdychla si Daniel a obzerala sa okolo, či nezbadá aspoň nejaké značenie alebo mapu. Možno označenie zastávky. No to hneď zamietla, veď kam by ten autobus asi tak chodil. Do riti!

Do pozoru sa jej dostala pomerne hlučná putika s názvom Cora Caicos. Bola neďaleko. Asi tri domy od hotela. Rozhodla sa hneď. Niet na čo čakať.

„Teraz to nechaj na mňa. Ja nás k tomu prekliatemu domu dostanem!“ vykročila k putike a nechala svoju sestru sedieť na ich batožine.

Nevšimala si jej hlasné protesty a kráčala ďalej vedená svojím odhodlaním dostať ich z tejto šlamastiky. Počiatkové nadšenie z ich nového domova ju začalo rýchlo opúšťať. Nebrala ohľad na svoj zovňajšok. Veď je to jedno, je to len obyčajná krčma, ktorá sa tvári, že je niečo viac. Zastavila sa až priamo pred vchodom. Dvere boli dokorán a zvnútra sa niesla hlasná vrava, tlmené tóny gitary a smiech podgurážených námorníkov. Cez hustý kúdol dymu a prítmie nič nevidela. No tak, do toho. Povzbudzovala sa a snažila sa nepočúvať ustráchaný hlas učiteľky vo svojej hlave. Už nie je pani dokonalá a nikdy nebude, tomu je teraz koniec. Nebude niečia bezduchá bábka, už nie je... už nebude. Rozhodla sa nechať všetko za sebou, rozhodla sa nahodiť masku bezstarostnej Američanky aj pred sestrou. Niet cesty späť. Sebavedomým krokom vošla do miestnosti a v momente všetko stíchlo. Akoby niekto na prehrávači stlačil STOP. Keď si jej oči trochu privykli na to tlmené svetlo, zbadala pred sebou miestnosť s asi tuctom stolov a množstvom starých drevených stoličiek rozmiestnených ledabolo po obvode, na ktorých sedeli hostia. Keď ich tak mohla pomenovať. Nieкто zrejme opäť stlačil PLAY a miestnosť sa naplnila hlasmi a smiechom. Neuniklo jej, že si ju obzerá niekoľko párov očí. Nevenovala im však žiadnu pozornosť. Pokračovala v ceste pomedzi stoly až k barovému pultu. Na stenách viseli obrazy a plagáty, sem-tam aj reklamné, ktoré však neboli naaranžované. Skôr v tom bol asi taký systém, ako kam pribiješ klinec, tam to visí.

Nevšimala si poznámky podgurážených chlapov, ani hustý kúdol dymu z cigár, ktorý bol všade navôkol. Šla priamo k baru a na jej veľké počudovanie za ním nik nebol.

„Hej, čika...“

„Poď si k nám sadnúť, holubička...“

„Kam si sa vybrala...?“

Sklamane si vzdychla. Pôvodne mala v pláne spýtať sa na cestu človeka, čo tu

pracuje. Ale čo urobí teraz, keď tu nik nie je? Najbližšie k baru sedeli za stolom traja chlapi, ktorí už na prvý pohľad nevyzerali triezvo. To oni po nej neustále pokrikovali. Čo nikdy nevideli ženu? Jeden z nich, s veľkými fúzami a krvou podliatymi očami, sa na ňu pokúšal žmurkať, no vyzeralo to skôr, akoby dostal do oka nejaký tik. Druhý zase vyzeral ako náš predchodca homo sapiens. Celý bol posiaty chlpmi, mala pocit, že mu dokonca trčia aj z uší. Klobúk mal nakrivo a nepríjemne si šúchal ruky o kolená. Nechutné. Cmukal na ňu ako na mačku a jej sa pri tom dvíhal žalúdok. Tretí už mal najlepšie za sebou, lebo s hlavou na stole a rukami na zemi vyzeral, že ho posedávanie pri poháriku zložilo.

Rýchlo obrátila svoju pozornosť na opačný koniec miestnosti, kde sedelo zo desať námorníkov, ktorých videla predtým v prístave. Zopár z nich si ju so záujmom obzeralo a sem-tam si niečo šuškali. Vyzerali celkom neškodne. Teda väčšina z nich. Nemohla sa spoliehať na svoj úsudok, raz už na to veľmi zle doplatila.

„Želáte si?“ Z rozjímania ju vytrhol hlboký mužský hlas.

Na vysokej stoličke pred barom sedel muž, ktorého si predtým vôbec ne všimla, a čítal noviny. Aj napriek zarostenej brade a zúboženému zovňajšku vyzeral zo všetkých v tejto miestnosti najnormálnejšie. Zdalo sa tiež, že je biely, možno Španiel. Čierne vlasy mal strapaté a zrejme nevideli nožnice poriadne dlho. Ostro ju sledoval párom hnedých očí a ona sa snažila uniknúť pred tým uhrančivým pohľadom. Na sebe mal starú károvanú košeľu – takmer celú rozhalenú a flakatú. Bermudy, ktoré boli predtým džínsami, boli teraz nad kolenami odstrihnuté a rozstrapkané. Typický ostrovan. Už chýbal len slamený klobúk a steblo trávy medzi zubami.

„Madam?“ Znova sa jej prihovorel a ona očervenela od hanby za to, že si ho tak drzo obzerala. Odkiaľšala si a snažila sa tváriť kultivovane. Hoci pri tom, ako na ňu hľadel, to bolo veľmi ťažké. Otočila sa naspäť k baru a očami hypnotizovala záves za pultom, ktorý mal zrejme slúžiť namiesto dverí. Nieкто, kto tu pracuje, je určite za ním a ani si neuvedomuje, že má ďalšiu zákazničku. Modlila sa, aby sa vrátil a čím skôr jej pomohol z tejto peknej situácie. Asi ešte nebola pripravená na opätovný kontakt s ľuďmi opačného pohlavia. Bola naivná, keď sa domnievala, že to predstieranie normálnosti zvládne po tom, čo...

„Prepáčte, asi som sa pomýlila. Iba niečo potrebujem.“

„To mi došlo, už keď som vás videl vojsť. Ženy ako vy...“ rukou ukázal na celú jej postavu „...sem nechodia. Tak čo potrebujete?“

„Radšej počkám na človeka, čo tu pracuje.“ Chcela ho ignorovať a myslela si, že mu jasne naznačila, že o jeho pomoc nemá záujem, ale zrejme to tak nebolo. Neprestal sa jej totiž vypytovať.

„Nemyslím,“ zasmial sa. „Odkiaľ ste?“

„Do toho vás nič!“ odvrkla. Začínali sa jej triasť kolená. No ani za svet neprizná, že sa bojí.

„Tak pomaly, slečinka, neučili vás slušnému správaniu?“ zasmial sa.

„Prepáčte, ale mám za sebou dlhú cestu. Chcela by som sa už konečne dostať do cieľa a vy ma len zdržujete.“ Nechcela byť nepríjemná, no naozaj bola dlhú dobu mimo normálneho sveta, normálnej komunikácie a chcela svoju rolu hrať dobre. Okrem toho potrebovala nutne na záchod. Razantne však zamietla myšlienku, že navštívi sociálne zariadenie v tejto... diere.

„Tak s čím vám môžem pomôcť?“

„A prečo by ste mi mali s niečím pomáhať?“

„A prečo nie?“ pokrčil ramenami a vystrel si nohy pred seba. Fííí, zdal sa naozaj vysoký. Bože, zaúpela v duchu a imaginárnou rukou sa trikrát prežehнала. Čo jej zostáva. Prišla sem hľadať pomoc, tak si bude musieť pomôcť sama.

„Potrebujem len nejaké informácie od človeka, čo tu pracuje. Zrejme si však odbehol, a tak...“

„Aké informácie?“ nedal sa neznámy. „Možno by som vám mohol pomôcť ja.“

„Tak teda dobre,“ povedala skôr pre seba ako preňho, čím si dodala odvalu. „Neviete náhodou, kde tu na ostrove býva pán Dalton?“

„Myslíte Ervín Dalton?“ prekvapene povytiahol obočie.

Prikývla. „Tak poznáte ho?“

„Hej, pred časom zomrel. Dom zdedil jeho vnuk, čo žije na pevnine, ale ten ho už predal nejakému staršiemu manželskému páru z USA.“

Daniel si s úľavou vydýchla a mimovoľne sa zachichotala. No vtom sa spamätala a zakryla si rukou ústa. Neverila, že to vyšlo z jej úst. Akoby to k nej ani nepatrilo. „Prečo si myslíte, že staršiemu?“ opýtala sa s chladným záujmom.

„Načo by sem chodili mladí ľudia? Iba by sa nudili,“ mávol rukou.

„Ahá,“ zatiahla a čakala.

„Nejaký Daniel a Rosemary Newilovci, či ako.“ Pošúchal sa vzadu na hlavu. Zrejme si nebol celkom istý. To už Daniel nevydržala a rozosmiala sa na celé kolo. Muž pri bare sa na ňu prekvapene mračil, lebo nerozumel tomu, čo také vtípné povedal. Musela uznať, že má naozaj netypické meno a tiež to, že takto sa nesmiala už roky. Dobre jej to padlo.

„Je tu niečo smiešne?“

„Prepáčte, nechala som sa uniesť. Už sa to nestane,“ ospravedlňovala sa, a pritom sa zo všetkých síl snažila nesmiať. Nevedela to ovládať, no pri jedinej spomienke na svojho manžela s tým prestala a zbledla. Jej spontánne výbuchy smiechu nemal rád a veľmi sa preto hneval.

„Nie, nie, páči sa mi váš smiech, len nerozumiem tomu, čo ho vyvolalo.“

„To je dlhý príbeh. Tak pomôžete mi dostať sa k tomu domu?“ Opäť nasadila tú chladnú masku. Nezabudla, prečo sem prišla, a ani na to, že jej sestra už netrpezlivo čaká sama na chodníku s batožinou.

„Urobím niečo oveľa lepšie. Niekomu zavolám a ten vás tam osobne odvezie,“ navrhol a šibalsky na ňu žmurkol.

„Nie, nie, to nie je nutné, so sestrou tam zjždeme aj samy. Mohli by ste mi odporučiť nejakú dobrú taxi službu?“ Rozhodne nemienila sadnúť do auta k cudziemu človeku, iba ak k taxikárovi. Čo ak to je masový vrah a ony budú ďalšie na jeho zozname?

„Vážená,“ zasmial sa od srdca. „Tu už nejazdí ani autobus. Kedysi to tak bolo, ale jediný, ktorý tu máme, je už druhý rok v servise. Väčšina si zaobstarala vlastné auto alebo bicykel, no najčastejšie chodia ostrovania peši.“

„Tak to riskneme aj my. Máme zdravé nohy.“ Bola odhodlaná obrátiť hoci aj strom hore koreňmi, len aby sa dostala do ich nového domu. „Ak mi prezradíte, ktorým smerom je, tak vám budem vďačná.“

„Hej, holubička, ja by som tvoju vďačnosť ocenil...“ rozrehotal sa opičiak pri vedľajšom stole a odhalil tým skazené zuby. Až ju striaslo od hnsu.

„Drž hubu, Pito!“ zrúkol naňho muž od baru, až nadskočila.

„No len sa neposer, nie je len tvoja,“ zahundral Pito, čo ju len zbytočne nahnevalo.

„Ja nie som nič!a!“ povedala opilcovi a otočila sa späť k mužovi pri bare. „Ak mi teda nechcete pomôcť, tak si to zistím niekde sama. Nemienim už ďalej strácať čas.“ Chcela odísť, no on ju zastavil.

„Počkajte. Nechcel som vás zbytočne zdržiavať. Zrejme máte naozaj naponáhlo.“ Vstal. Bol poriadne vysoký. Siahala mu iba po bradu. „Ten dom je hore na kopci. Je to ďaleko a do tmy tam nedôjdete, ak cestou zablúdite, čo je vo vašom prípade viac ako isté.“

„Na to som prišla aj sama,“ precedila cez zuby, a pritom nespustila zrak z ruky, ktorá ju páčila ako horúce železo. Sledoval jej pohľad, a keď si uvedomil, čo robí, tak ju rýchlo pustil.

„Môj človek vás tam zavezie.“ Prešiel okolo nej za bar a jej až vtedy došlo, že to on je ten chýbajúci barman. Hoci ju to zahanbilo, nedala na seba nič znať. Manžel ju naučil ovládať emócie a ona si len ťažko zvykala na to, že to už nemusí robiť.

„Ste s tými manželmi v nejakom príbuzenskom vzťahu?“ opýtal sa, keď bral do ruky slúchadlo od závesného telefónu, ktorý bol v podstatne lepšom stave než ten pri hoteli.

„Áno, sme,“ uškrnula sa, keď vytukával čísla do číselníka.

„Naozaj?“ vzbudila jeho záujem. Hoci to sa jej podarilo, už keď vošla.

„Áno, naozaj. Volám sa Daniel Newil a moja sestra Rose na mňa čaká pred hotelom.“

Prekvapene stíchol, a dokonca mu aj zamrzol prst na číselníku. Tá malá šibalka, naschvál ho tak dlho ňaťahovala, a pritom vedela, že sa pomýlil. Úplne hltal tie iskričky v jej očiach, ktoré sa snažila zakryť tým, že pozerala inam. Ej, ale by ju rád zvalil do piesku... Prebral ho až hlas na druhom konci linky.

„Áno... to som ja. Máš niečo?“ odkašlal si. „Uhm... potreboval by som, aby si sa tu zastavil,“ hovoril do slúchadla, a pritom z nej nespustil zrak. „To ti vysvetlím, keď prídeš. OK?“ Zavesil.

„Takže, Daniel,“ zatialhol a oprel sa oboma rukami o bar. Naklonil sa dopredu, aby na ňu lepšie videl. Potom k nej nečakane vystrel ruku. „Ja som Julian.“

Prijala jeho ruku. „Julian aký?“

„Julian Melison,“ myklo mu kútikmi úst.

„Teší ma,“ potriasla si s ním rukou a hneď ju rýchlo stiahla späť. Bol to reflex, ktorý ešte nevedela ovládať. Jej manžel nemal rád, ak sa jej dotýkal niekto iný než on dlhšie, ako bolo nevyhnutné.

„Potešenie je na mojej strane,“ žmurkol na ňu, vzal do ruky handru, čo bola kedysi biela a čistá, a dal sa do leštenia pohárov. „Ospravedlňujem sa za tých manželov.“

„To je v poriadku, uvedomujem si, že to na papieri môže vyzeráť inak než v skutočnosti. To otec ma stále volal Dany.“

„Chcel chlapca, čo?“ zasmial sa.

„Hej, to chcel, ale ja som mu ho dokonale vynahrádila.“

„Nechápem ako.“

Opäť na ňu žmurkol a premeral si ju spoza baru od hlavy po päty. V ničom mu veru nepripomínala muža, ba ani chlapca. Práve naopak, vyzerala viac žensky, než väčšina ostrovaniek.

„To... to je dlhý príbeh...“ koktala, lebo jej jeho pohľad nebol úplne príjemný a ani v danej situácii vhodný. „Kto to má vlastne prísť?“

„Andrew Waren. Je to zástupca šerifa. Poprosil som ho, aby vás odviezol domov. Máte za sebou náročnú cestu. Ostrov je od pevniny ďaleko.“ Daniel posledné slová takmer prepočula, lebo hluk v miestnosti sa pomaly stupňoval. Pri vedľajšom stole sa ten opičiak Pito na niečom rehotal so svojím prísediacom, a námorníkom na opačnom konci miestnosti to dosť prekážalo.

„Je to váš priateľ? Alebo má taký mizerný plat, že si musí privyrábať ako príležitostný taxikár?“ musela prekričať hluk.

Julian sa opäť zasmial. „Niečo také.“

Daniel sa, aj napriek jeho úsmevu, snažila ostať pokojná. Upriamila teda pozornosť na východ a vtedy si spomenula na sestru. Preboha, zdržala sa tu už pridlho. Určite bude mať ohryzené nechty aj na nohách. Mala by na zástupcu šerifa počkať spolu s ňou na chodníku. Necítila sa tu dvakrát príjemne, najmä keď si ju obzerali ako dobytok na dražbe.

„Viete čo, ja na toho vášho zástupcu počkám radšej vonku. Moja sestra tam už na mňa určite netrpezlivo čaká.“

„Pokojne zostaňte aj tu, Andrew tu bude každú chvíľu,“ ubezpečoval ju a vzal si ďalší mokrý pohár z drezu. „Zatiaľ vám nalejem niečo na pitie.“

„Nie, ďakujem. Počkám radšej vonku. Ďakujem za všetko. Zbohom.“ Nečakala, kým jej odpovie, a rezko vykročila k východu.

Musela sa rýchlo dostať preč z tejto zasmradenej putiky. Nebola na to zvyknutá, vlastne už nebola zvyknutá na nič. Po prevýchove od svojho manžela sa už nikde necítila dobre ani normálne. Vtom ju, celkom nečakane, plesla niečia ruka po zadku. Miestnosť na chvíľu stíchla a chlapi celí vzrušení čakali, čo sa bude diať.

„Kam sa tak ponáhľaš? Len si sadni k starému Pitovi na kolienko.“ Už bol taký opitý, že z neho slová liezli ako z chlpatkej deky. Jednou stranou ruky si utieral ústa a druhou rukou sa ju snažil chytiť za zápästie. Daniel sa mu však šikovne vytrhla a chcela odísť. Len to v nej tak vrelo, no nechcela zbytočne provokovať, tak sa snažila zmiznúť, kým sa dá. Plne si uvedomovala, že to nie sú deti v jej triede, ktoré stačí napomenúť. Sú to muži, opilci s rozumom na dne pohárika. Preto naňho iba škaredo zazrela a pokračovala v ceste na slobodu. Chcelo sa jej utekať, ale ovládla sa. Nestačila sa však ani otočiť, keď jeho ruka opäť zasiahla cieľ. Vtedy sa miestnosťou rozľahol hurónsky smiech jeho prísediacich a protestné pokrikovanie zo strany námorníkov. Pobúrene vykrikla a chcela mu jednu vylepiť, no na jej prekvapenie jej ruku zachytil. Od stola námorníkov sa dvihlo zopár chlapov a hrozili Pitovi pästami, no ten si ich nevšimával, alebo možno ani nechcel.

„Pito, nechci, aby som ťa uzemnil,“ zaznel miestnosťou Julianov hrozivý hlas, až aj jej na chrbte naskočili zimomriavky. Inokedy by sa pri tom tóne už dávno prikrčila a čakala trest, ale tentoraz si uvedomila, že nie ona je vinník. Nie je v New Yorku.

„Pusť ma!“ zasyčala a snažila sa mu vytrhnúť, no prekvapoval ju čoraz viac, pretože ju držal pevne. Nechcela prepadať panike a opäť sa uchýlila k bezpečnej maske chladného pokoja, ktorú si nasadila pri úteku z Ameriky.

„Nepustím, kým si so mnou nepripiješ.“ Oblizol si hornú peru a ona sa čudovala, že ešte udržala svoj obsah žalúdka.

„Naposledy ti hovorím, pusť ma!“ zopakovala hlasnejšie, lebo jej bol čoraz viac odporný. Na stole zbadala nedopité pivo a jediné, čo jej v tej chvíli napadlo, bolo vyliat' mu ho na hlavu. Skôr než si to stihla rozmyslieť, vzala pohár do ruky a obrátila jeho obsah na jeho vlasy. Vtedy sa všetko zvrtilo tak rýchlo, že to nestihla ani zaregistrovať. Pito hrozivo zreval a zahnal sa pästou. Pritom ju však niekto sotil a ona sa jej šikovne vyhla. Námorníci, ktorí už boli poriadne nabrúsení z jeho správania, vystrelili zo stoličiek, pevne rozhodnutí obhájiť jej česť. Niektorí Pitovi kamaráti tiež nečakali a celou silou sa vrhli na obranu svojho partáka. Daniel bola stále medzi nimi a chránila sa, ako sa len v tejto situácii dalo. Jedným očkom zazrela Juliana, ako si k nej kliesni cestu cez horu mlátiacich sa chlapov. Odstrkoval ich jedného za druhým a popritom im škaredo nadával. Vzduchom po chvíli lietali nielen päste, ale aj ľudia, stoličky, a dokonca prevrátili aj pár stolov.

„Ty suka!“ zreval na ňu Pito a chcel ju stiahnuť na zem hoci aj za vlasy, no vtom ich od seba oddelil Julian. Vrazil mu poriadnu do zubov a postrčil ju ďalej z opilcovho dosahu. Daniel však stratila rovnováhu a skončila v náručí jedného z tých pekných námorníkov.

„Opatrne, madam. Toto nie je miesto pre vás,“ obdaril ju úsmevom, pri ktorom mu už určite padlo k nohám nejedno dievča. Ona však momentálne nevedela, čo má robiť. Nikdy v takto situácii nebola.

„Ďakujem,“ podarilo sa jej zo seba dostať a pokúsila sa vymaniť z jeho objatia. Úsmev mu však zamrzol na tvári, pretože ho zozadu zasiahla barová stolička, ktorá letela okolo, a obaja tak skončili na zemi. Daniel vystrašene vykričkla a chcela sa niečoho zachytiť, no namiesto toho zostala uväznená pod mužovým telom. Vyrazilo jej to dych a rukou si zakrývala tvár, chránila sa pred ďalšími letiacimi vecami. V duchu už spisovala závet. Vtom ju pod pazuchami zdrapil pár silných rúk a postavil ju na nohy. Ocitla sa zoči voči Julianovi. Musela zakloniť hlavu, aby naňho poriadne dovidela. Až teraz si uvedomila, že ju zodvihol ako pierko. Nechcela by byť jeho súper, veď by ju roztrhol na dve polovice.

„Rýchlo von, než ťa tu niekto udupe!“ Nečakal, ťahal ju za sebou smerom k východu, a pritom sa dvakrát museli vyhnúť letiacej stoličke a raz podguráženému štamgastovi. No on si s ním poradil, akoby to bola malina. Vybehli na ulicu práve vo chvíli, keď pred podnikom zaparkoval veľký policajný džíp. Vyskočil z neho vysoký mulat primeranej postavy a cestou k nim si vyhrňal rukávy.

„Čo sa tu deje?“ opýtal sa Juliana.

„To je na dlho, odvez tieto dve ženské, kam budú chcieť, ja to tu zvládnem aj sám,“ odovzdal Daniel do zástupcových rúk a ponáhlal sa naspäť do jamy levovej.